

Sygn. akt IV CSK 382/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa S. A.
przeciwko [...] "P." Spółce Akcyjnej w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 stycznia 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie występuje przesłanka pozwalająca na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że skarżący powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Oczywista zasadność skargi, jak wyjaśniono w orzecznictwie, to stan sprawy wskazujący, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi, więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie ma podstaw do przyjęcia, iż taka sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej. Rzeczą skarżącej było przedstawić decyzję administracyjną upoważniającą ją do wejścia na grunt celem założenia ciągów przesyłowych, taka tylko, bowiem decyzja stanowi tytuł prawny dla przedsiębiorcy przesyłowego do stałego korzystania z wymienionej w tej decyzji nieruchomości i wyklucza przypisanie mu złej wiary (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. III CZP 116/09, OSNC-ZD 2010 r., nr 3, poz. 92 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r. I CSK 171/08, OSNC 2010 r., nr 1, poz. 15 i z dnia 21 lutego 2013 r. I CSK 354/12, nie publ.). Brak decyzji administracyjnej, o której mowa, mógł być przez Sąd poczytany za wystarczający dowód pozwalający uznać domniemanie dobrej wiary za usunięte, a w każdym razie taka ocena Sądu nie uzasadnia uznania skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną w rozumieniu wyżej podanym.

Skarżąca nie zdołała, zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Z tych też przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³

§1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawczyni do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów niepłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

aw

db